

Annika Aakjærs tale ved Danish Music Award

Taler

Annika Aakjær
Musiker og vært på Danish Music Award

Dato

28. november 2020

Sted

Royal Arena, København

I september, der skrev jeg en kronik til Gaffa om, hvordan det er at være kvinde i musikbranchen.

Og dem, jeg gik allerhårdest til, var faktisk dem, der uddeler prisen her i aften, nemlig pladeselskaberne.

Så derfor blev jeg da også ret overrasket over at blive spurgt, om jeg ville være vært her i aften. Sådan en som mig, som de ved bliver for fuld til fester og har for vane at sige alt det, man ikke må sige, så jeg tænkte da, at de havde ringet forkert. Indtil jeg kom i tanke om, at det vælter med metoo-sager i tv- og mediebranchen. Så de tør ikke spørge nogen mænd om at være vært, for de ved ikke, hvem af dem der har en metoo-sag lige om hjørnet. Så alle potentielle mandlige værter er lige pludselig blevet diskvalificeret til at være vært. Og sådan blev jeg endelig kvalificeret. Eller også så er det, fordi showet i år er coronaramt, og vi ikke må sælge billetter til publikum, som vi plejer, og showet derfor skal produceres rigtig billigt, så der var måske ikke råd til en mand. Jeg aner det simpelthen ikke.

Men det jeg ved er, at efter min kronik kom der en stor artikel med vidnesbyrd i Politiken, hvor de havde talt med over 100 kvindelige artister og branchemedarbejdere. Der var historier om alle slags seksuelle overgreb, og også pladeselskaber som bad en kvindelig artist på 25 om at lyve sig yngre. Der er heldigvis stadig 4 år til, at jeg skal igang med at lyve om min alder så.

Jeg vil egentlig gerne lige læse et enkelt vidnesbyrd fra artiklen op for jer.

“Jeg overhørte en samtale mellem to A&Rs (forklaring på, hvad en A&R er) på et af de største danske pladeselskaber. Samtalen omhandlede en kvindelig artist. Den ene A&R spåede hende en kort karriere, da han ikke mente, at hun havde nok fuckability. Artisten, de snakkede om, var MØ.”

Jeg behøver ikke at sige, hvor vild en kunstner MØ er. Men jeg vil gerne sige til den mand, og de mange andre i musikbranchen, som jeg har overhørt sige lignende ting om kvinder, eller måske mest af alt vil jeg sige til deres chefer, at jeg håber de bliver fyret, ikke kun fordi I er sexister, men først og fremmest fordi I tydeligvis ikke kan se talent. Så er man ikke kvalificeret til at være talentspejder.

Og jeg ved godt, at lige nu, hvor MeToo er over alt, heldigvis, så sidder der en del, særligt mænd, som er bange for, hvad konsekvenserne bliver. I sidder måske og er bange for at blive dømt ude pga. jeres køn, blive dømt på køn før kvalikationer. Og det er en meget ubehagelig, men reel følelse.

Til jer vil jeg bare sige “velkommen i klubben”.

Den følelse kender jeg alt for godt.

Den følelse, den er ny for jer.

Men den følelse er den virkelighed, andre lever et helt liv i.

Det gør ondt, og det gør også en vrede.

Men der er altså ingen vej tilbage. Til gengæld er der to veje frem. Man kan vende vreden mod dem, der lige nu stiller sig frem og siger fra, fordi man vil have, at alt bliver ved det gamle, og så er der den, hvor vi sammen hjælper med at forvandle vreden til reelt fremskridt og ligeværd. Jeg ved godt, hvad for en vej jeg tager.

Musikken og popkulturen, kunst, der når ud til de mange, har potentialet til at forandre noget. Det er det, der flyder ud af radioen og skærmen, som kan ramme folk. Populærmusikken har altid været lyden af tiden, der forandrer sig. Og alle os, der er her i aften, som lever af og for musik, skal huske, at det ikke bare er et ansvar, men også en mulighed vi har.

Og med det sagt, så vil jeg gerne overlade aftenens sidste toner til et band, som med stolthed på fornemmeste vis har båret det ansvar i indtil videre 53 år.

Min damer og herrer: The Savage Rose.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Velkomsttale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/annika-aakjaers-tale-ved-danish-music-award-2020>